

Cyklotrampské výpravy a záznamy z cest.

Cykloturistika má v Koberovech letité kořeny. Nevím, zda již někdo před námi, ale na začátku sedmdesátých let minulého století tu byla parta tří nadšenců, kamarádů popubertálního věku 17-18let kterým kolo učarovalo a začali na něm podnikat výpravy po „vlastech českých“

Nyní jsou již v důchodovém věku a za použití deníku z těchto cest/ bohužel již málo čitelného/ přinášejí svědectví o p r a v ě k u cyklotrampu v Koberovech.

Z cest Jiřího Justy, Honzy Hudského a Zdeňka Nováka.

Pro současného čtenáře následujících zážitků a událostí mohou být některé věci nepochopitelné neboť se odehrály před padesáti lety, v jiné době, v jiném režimu, v době kdy se na nás pohlíželo jako na blázny co blbnou na kole, v době kdy nebyl mobil ani navigace, v době kdy se nechalo jet na kole po hlavní silnici z Prahy do Turnova nebo až na Slovensko.

Deník „UTRAP“ který byl napsán rukou tří výše uvedených autorů z nichž každý má svůj rukopis neměl sloužit k propagaci cykloturizmu ale připomínat nám pouze naše zážitky z cest, kdy jsme jemnými kamarádkými štouchanci povyšovali vlastní výkony nad výkony kamarádů, maličkosti zveličovali a v mnohém přeháněli. Určitě tu byl ale nemalý sportovní výkon každého z nás a jakékoliv popichování v peletonu je pouze pro zasmání a neberte ho vážně. Tak jsme se bavili a bavilo nás to!

*Celé to začalo již v roce 1971 společným celodenním výletem po Českém Ráji
1972-pětidenní výprava Koberovy-Pardubice-Havlíčkův Brod-Humpolec-Pelhřimov-
Kamenice n Lipou-Hluboká n Vltavou-Písek-Březnice Orlík-Rokycany-Praha
Koberovy*

*1975 Hradec Král.-Vamberk-Žamberk-Jablonec-Šumperk-Rýmařov-Olomouc
Valašské Meziříčí-Čadca-Žilina-Tatranská Štrba.*

1976-Jihlava-Jindřichův Hradec-Český Krumlov-Volary-Kvilda-Vimperk

1980-Aš-Cheb-Mariánské Lázně-Planá-Domažlice-Klatovy-Přeštice-Plzeň

1981-Košice-Rožnava-Bánská Bystrice-Prievidza-Trenčín

1982-Koberovy-Kolín-Tábor

1983-Brno-Hodonín-Břeclav-Mikulov-Znojmo

*1990-Cheb-Valdsasen-Broumov-Zadní Chodov-Mariánské Lázně-Konstantinovy Láz.
Manětín-Rakovník-Lány-Slaný-Mělník-Boleslav-Koberovy*

V deníku ÚTRAP jsou zaznamenány zážitky z pěti výprav.

Za účelem zmapování koberovské cyklotrampské historie otevíráme jeho stránky pro veřejnost. Vybrali jsme dvě vzájemně se prolínající výpravy na Slovensko.

Omlouváme náš sloh, můj pravopis a překlepy ke kterým při opisování došlo/moc jsem se tím nezabýval/

Zdeněk Novák

SEXPEDICE TATRY 1975

1.Etapa Koberovy-Červená Voda 168 km

Tato etap zdála se být podle všech teoretických předpokladů jedna z nejlehčích.

Avšak první horory začaly již doma při sdělování řad rad od rodičů svým tvrdohlavým synkům.Zmíním se zde pouze o nepatrném počtu ze 3000 rad.Doma mne nabádali, abychom si dávali pozor na piráty silnic,dodržovali hygienu,mezi obzvlášť zajímavé rady patřilo to že si nemáme utírat zadky travou,v žádném případě již ne kopřivami nebo ostružiním...

Všichni jsme měli sraz ve Vrbovém Dole/křižovatka Klokočí -Rakousy/ v sedm hodin.Zdeněk však pod tíhou rad svých rodičů vyjel z domova již po šesté hodině.Doma ho nabádali abychom si nic nezačínali se Slovenskými děvčaty a zbytečně nedráždili domorodé cikány.

Jirka se nám s ničím nesvěřil proto že je nejchytřejší a žádné rady nepotřebuje.Avšak,když jsme mu sdělili naše nejdůležitější rady, začal s je učit nazpaměť.V samém začátku SEXPEDICE jsme pozdra-

vili tuto sportovně poznávací událost provoláním 3 X hurá!!

Nejvíce jsem řval já a proto jsem se právem domníval, že se stanu politickým pracovníkem výpravy. Avšak ,jelikož nejsem v žádné politické straně ani u hasičů, bylo toto koryto přiklepnuto Zdeňkovi. Vzniklo tím mezi námi třídní nepřátelství.

Zpočátku jsme si libovali a chválili dobré cestovní počasí s mírným poprcháváním vlahého deště, jen prozíravý Jirka cítil ne vzduchu nebezpečí.

Bohužel se nezmýlil, když již v Borku pod Troskama se rozpršelo.

Zastavili jsme před 1. větší křižovatkou u autobusové čekárny. Hoši začali listovat v mapě- nad námi visel otazník „Kudy na Hradec Králové“ Usoudili jsme, že bude nejlepší jet po hlavní na Jičín. Tím byl zavržen Zdeňkův názor podložený II. výkonnostní třídou v orientačním běhu odbočit na Rovensko.

Další větší spor mezi Jirkou a Zdeňkem byl veden o správný název původně plánovaného dojezdu k jedné přehradě za Žamberkem.

Zdeňk neustále mumlal něco o Pustinách, zatím co chytrý Jirka hrdě prohlásil když se před tím podíval do mapy, že to jsou Pastviny.

Po tomto výroku jsem se probral z tichého rozjímání v příkopě přežvykujíc svůj oblíbený šťovík obecný zaprášený a prohlásil cosi o sociální jistotě pracujících, načež politický pracovník Zdeňk zbledl závistí.

Při vkládání fotoaparátu do brašny jsem si liboval jak krásně jsem si složil věci, že tam mám více místa než dříve a vyjel jsem. Asi po 20 m mi však spadl bochník chleba a dokutálel se k bílé souvislé čáře se zákazem předjíždět. Kamarádi se radovali že se jim povedl první únik, avšak bylo to jen nespportovní ujetí kamarádovi který měl smůlu.

Kdybých jen tušil, že ten chleba v Jičíně sežerou, nechal bych ho napospas kolem projíždějícím trabantům.

V Jičíně jsem šel zakoupit jeden Calovat. Zlotřilci převlečení za kamarády zatím žrali můj chleba a zapíjeli ho vodou z lahvi. Prcedil jsem vztekle skrze zuby „Jen si zvykejte na kriminál“.

Naše tempo se urychlilo a do Hořic jsme ujížděli bez sebemenších problémů. Zdeňk zde zapadl do krámu, já si upravil bagáž na nosiči a s Jirkou jsme si vyždímali promoklé rukavice. Další zastávka byla v Hradci kde si Zdeňk zakoupil cyklistické kalhoty avšak jen za 34 Kč zatím co my s Jirkou máme za 100.

Za Hradcem směrem na Třebechovice jsme jsme zastavili v hospodě na 1. oběd. Po dobrém a vcelku laciném jídle jsme si nechali dát razítko krčmy do deníku a s písni na rtech protože na chvíli přestalo pršet pokračujeme v jízdě. Zpívali jsme své nejoblíbenější hity jako „plavala sirka po vodě“ Chcíp kanárek chcíp“ a další otřepané šlágry.

Před Ostašovicemi jsem pěl tak vysokým hlasem, že mi praskl drát u předního kola. Opravujeme.

Průjezd Vamberkem nepřináší nic nového a tak za nemalého deště pokračujeme v jízdě. Před Žamberkem byl delší sjezd. Ke zpestření rychlé jízdy začalo lít jako z konve, v Žamberku nestačila voda odtékat kanálama a proto jsme se na chvíli schovali v podloubí. Zdeněk zatím doběhl do tamního hotelu zeptat se na nocleh. Bylo nám řečeno že musíme počkat do 16 hodin/bylo deset minut po 14 hodině/ až přijde recepční, Vzali jsme kola a doplávali k hotelu.

V průjezdu jsme se klepali asi půl hodiny a pak jsme uvítali první Zdeňkovo politické rozhodnutí a dali a si každý malého ruma.

Potom jsme se šli s Jirkou umyt v báječné studené vodě do hotelového záchodu. Zdeněk zatím hlídal kola a recepční, a nudu zaháněl uspáváním plačícího dítěte v kočárku pod podloubím. Myli jsme se asi půl hodiny proto že calovat se špínou nejde dost dobře umýt ve studené vodě. Proto byl Zdeněk celkem oprávněně rozčilen že to tak dlouho trvalo. Když jsem šel za recepční trochu jsem se upravil abych nevypadal jako strašák a vešel jsem do za zahulené místnosti. V nikotínové mlze se náhle zjevila vrásčitá opičí tvář-hned jsem si vzpoměl na film Planeta opic. Recepční, aniž se na mne podívala když jsem slušně požádal o nocleh, asi by jí byl milejší ten strašák. Řekla mi že musím počkat zda bude něco volného, že mají objednaný zájezd, Šli jsme se proto najíst do protější restaurace v naději že zde nalezneme dočasno střechu nad hlavou. Dobře jsme se najedli a popili každý jedno pivo. Zdeněk si dal dvě aby ukázal jaký je to chlap. Nakonec tato chlupská práce

zůstala na mně protože jsem dopíjel pivo za něj i za Jirku.

V klidu jsme dokoukali Deiviscup a vrátili se k hotelu.

Zašel jsem znovu za recepční, ale ta ježibaba pro mne neměla ani jednomístný pokojík, i když přede mnou jeden chlapík dostal pětílůžkovou cimru pro dva.

Zkusil jsem poslední možnost a zeptal se jí, nenechala li by nás vyspat na chodbě nebo ve skladu ložního prádla. Málem ji trefil šlak a chtěla volat esembáky. Nahlédl jsem i do kuchyně jestli by nás nechali přenocovat na holé půdě nad garážemi, že bychom jim za to umyli nádobí. Vše marně. Utěšovali jsme se že třeba v Jablonném najdeme nocleh.

Ale bohužel, ani tam ne, noclehárna na nádraží byla zavřená.

Bez dalšího občerstvení jsme ujížděli na Červenou Vodu.

Před touto velkou vesnicí byl na trase ještě větší kopec v délce 12 km- Suchý Vrch 995 m/nm. My jsme vyjížděli pouhých osm kilometrů kde byla na vrchol odbočka z hlavní silnice.

Asi v polovině kopce mne opouštěli kamarádi a také všechny síly které jsem utopil v žamberecké pivo. Mlha se nechala krájet. S láskou jsem vzpomínal na můj chléb jehož zbytek našel pohřebiště v odpadkovém koši v Hořicích. Jednou jsem byl nucen slézt z kola a zalít místní patníky. Utěšoval jsem se tím že jsem opakoval: “musíš jet taktický

hoši za chvíli skapou!“Když jsem dosáhl vrcholu kde na mne kamarádi čekali,radostí a vysílením jsem notoval píseň „Až na severní pol jel bych rád“

Na sjezdu do Červené Vody jsme si mysleli jen na teplou postel a na kus žvance.Jeden místní dobrák nám poradil krásnou stodolu se senem a nedalekou hospodou od ní.Šli jsme tedy povečeřet gulášek s chlebem 2x limo grog a aspiryn.Potom už jen rozvěsit mokré hadry vycpat boty senem a ulehnout. Tak dobrou noc.

Hanz.

II.Etapa Červená voda-Rýmařov 65 km

Je mi velikou ctí,že to jsem právě já který mohu zapsat zážitky z této krátké a přesto jejim průběhem velké horor etapy.

Tato etapa byla skutečně strašidelná od samotného začátku neboť den nám začal ve stodole již několik minut po půlnoci.

Vzbudilo mne divné šuškáni a pak i počítání.Hrůzou mi vstávaly vlasy na hlavě,neboť jsem se domníval,že nás někdo přepadl,nyní nás počítá a radí se jak nás vyřídít.Posléze jsem však zjistil,že si Hanz cosi brumlá ze spaní,patrně sčítá úniky mne a Jirky.Usnul jsem proto spokojeně a tvrdě až do rána.

Pochmurné šero stodoly,zápach tlejícího sena a kočičiny,počasí,že bys psa nevyhnal. To vše nám bralo náladu minutu po minutě.Nikomu se nechtělo ven z tepla spacáku.Pouze potřeba nejvyšší nás vyhlala jen na několik vteřin a pak zase hup zpátky.Nastaly kruté dohady kdo půjde pro snídani. Nakonec jsem se uvolil já,jelikož jsem tajně doufal,že v kravíně jsou mladé sličné dojičky od kterých rád přijmu krajáč mléka i pro kamarády.

Jaké však bylo mé překvapení když jsem při průzkumu kravína objevil mimo tipického hovězího smradu starého shrbeného dojiče snad líčit nemusím.Dojič však nepatřil mezi ty lidi hulváty se kterými jsme se na našich výpravách také setkávali,mile se na mne usmíval a cenil svůj jediný přesto však pečlivě udržovaný zub a takto ke mně hovořil:“Mléka a krav je dost,můžet si přijít nadojit.“Rychle jsem doběhl pro chlapce kteří již opět usínali.Nemohl jsem je dostat ze spacáku,ale když jsem se jim zmínil o cecku rychle vyskočili a upalovali ke kravínu.Jejich zklamání bylo velké proto že dojič měl již nadojeno a vítal nás hrnkem čerstvého mléka.

Popili jsme a slušně poděkovali,Opět se ženeme do stodoly neboť venku se rozpoutalo pravé peklo.Počasí je hrozné až děsivé,Chomáče mlhy se honí obrovskou rychlostí v silném větru okolo kravína,vichřice burácí a lije jako z konve.Za této situace už ani nezabírá občasný vtip některého z nás, zimou se tetelíme v nejzazším koutě stodoly a trápí nás hlad.

Tento hlad byl posléze příčinou toho,že bylo odvrženo zdraví stranou.

Jirka velitel vybral dva schopné jedince a vyslal je na průzkum za účelem sehnat něco k jídlu. Takto vyštvání do deště z úkrytu stodoly jsme kráčeli s Hanzem vesnicí, zlostně blýskali očima a jak to mezi podrízenými bývá nadávali na vedení. Asi po kilometrovém pochodu jsme dospěli k hospodě a prokřehlí vlezli dovnitř. Ač mi byl obrýlený číšník nesympatický, obsluha byla rychlá a jídlo vydatné. Jirkovi jsme koupili pouze sušenky a abychom ho přiměli k nějaké činnosti, vymysleli jsme si, že za půl hodiny mají zavíračku a že jestli chce jíst, musíme jet. Jirka však už měl zapakováno, zapakováno jsme měli i my a proto jsme rychle vyrazili k hospodě. Jirka si dal guláš a knedlíky navíc. Při jídle jsem ho musel několikrát umravňovat protože jedl jako by čtrnáct dní nejedl. Jirka si však nedal říci a s výrazem šťastného člověka pomlaskával a hlasitě krkal. Pak jsme už konečně vyrazili do nepřízně počasí směrem na Šumperk. Opět jsme bičováni deštěm a mučení zimou. Naše na letmí pohled zdravá těla jsou skrz naskrz prolezlá revmatizmem a jinými dětskými chorobami. Jako politruk jsem chlapcům připomínal jak trpěli sovětští vojáci v zákopech u Stalingradu a vydrželi. Povzbudivý byl i příběh soudruha Meresjeva. Hanz se za peletonem občas ztrácí v nedohlednu, párkrát na něj čekáme. Konečně jsme v Šumperku.

Povídám “Clapci, něco málo pojíme a připravíme se na Jeseníky, jsou před námi, bude to kruté“. Jirka se jen zasměje: Jeseníky-kdo na to má, ten se připravovat nemusí! “Proto jedeme dál, neboť má pravdu-kdo na to má ten se připravovat nemusí.

Šumperk jsme tedy nechali téměř bez povšimnutí za zády a míříme do kopců. Vzhledem k předpokládaným horským prémie začal jsem přemýšlet o tom jakou zvolím taktiku v kopci a přestal věnovat pozornost vozovce. Náhle zazněla obrovská rána a můj zadek ucítil tupé údery. Galuska fuč. Oprava nás zaměstnává asi čtvrt hodiny a znovu do sedel.

A je to tady-první kopce. Kopec je vlastně jenom jeden, ale 12 km dlouhý s horskou prémie I. kategorie nahoře.

Touha po vavřínech krále vrchařů byla a je zakořeněna v každém z nás-nejinak je tomu tady a tak se vydávám do boje o tuto prestižní trofej. Vzhledem k letošní Hanzově formě bude to mezi mnou a Jirkou. Moje taktika zaměřená na kamarádova slabá místa spočívá v tom, že Jirkovi neustále беру náladu a chuť k jízdě jízdou na čele peletonu a krátkými nástupy. To je již Hanze vidět o několik serpentyn níže. Na špici peletonu však zuří boj. Jirka povídá, že už bychom měli být nahoře. “Kdepák, ještě nejsme ani v polovině, díval jsem se na automapu, ten

kopec má skoro 20 km „odpovídám já a s uspokojením zjišťuji jak to Jirkovi ubralo sil a chuti závodit. Stále se však drží za mím zadním kolem a kňourá. Hanze už není vůbec vidět. Vrchařský souboj pokračuje dál. To už je z mlhy slyšet pouze funění, občas nějaký vzdech nebo skřek. Stále Jirkovi připomínám, že je to ještě vysoko a prudký, ať šetří silami. Vypracoval jsem si menší asi 50 m náskok a těšil se tím. Že je rozhodující. Zmýlil jsem se. Než jsem se stačil otočit Jirka Byl za mnou a povídá že má hroznou žízeň a že u první hospody zastavíme. Tu nastala opět moje chvíle a chvatně odpovídám: „budeš se muset napít z kaluže, tady žádnou hospodu nenajdeš, já to tady znám“ Tento moment byl pravděpodobně rozhodující v souboji o vrchol. Můj náskok se pomalu zvyšoval i když mne síly také opouštěly. Vidina zeleného trikotu však byla silnější. Horská prémie za námi a my s Jirkou čekáme zcela vysílení na Hanze. Posléze se na kopec vyplazil i on prozpěvující si Pláču pláču sůl-což je věrohodné.

Do plánovaného cíle dnešní krátké etapy nám zbýval pouze dlouhý sjezd. Jirka ve snaze polepšit si ve světové klasifikaci pouští se do sebevražedného sjezdu. Již na 100 m získává padesátimetrový náskok a řítí se strašnou rychlostí do doliny. Se mnou i Hanzem zima lomcuje jako s papírem ve větru, sotva držíme řídítka a dává nám to zabrat stejně jako kopec nahoru. Konečně jsme dole u hospody kde Jirka jak říká již zapustil kořeny. Jeho tělo má však stejně jako těla naše barvu švestkových povidel. Tak jsme promrzlí.

Proto chvátáme do hospody.

Notorický alkoholik který se z Hanze vyklubal objednal rum a nebyl k udržení. Číšník však při pohledu na nás rezolutně žádal občanky. Zeptal jsem zda stačí vojenská knížka. Obsluhující povykulil oči a hned přinesl tekutý svetr. Veliký rum na lačný žaludek každého z nás udělal své. Potácím se ke své židli, usedám , nemohu se zvednout, chce se mi spát. V mlhavém šeru vidím pouze chlapce kterak se pouštějí do pitky s cikány nad kterými v množství vypitého alkoholu suveréně vedou. Nejvíce mne mrzí že pijí za erární peníze kterých kvapem ubývá.

Z této hospody jsme brzo vypadli, neboť jsme všichni toužili po teplé vodě, teplé posteli a po něčem teplém na zub. Záruku těchto požadavků skýtal na první pohled dobře vypadající hotel Mír. Ochotná recepční nám zařídila nocleh a uložení kol a my se ubytovali. Peleton, Jirka a já na jednom pokoji Hanz na druhém ve vyšším patře. Ihned po ubytování jsme se šli umýt bohužel ve studené vodě protože teplá netekla, a nakonec všichni k večeři. Jirka se v hotelové hale usadil jako milionář a objednal kuřata, čehož jsme později litovali. Kuře jak jsme se nakonec usnesli nebylo ve skutečnosti kuře, ale pořádně stará slepice a měla protézu. „Měli jsme si dát cikánskou pečení zalaškoval Jirka před obsluhující romskou servírkou tak aby ho

slyšela, Vrhla nás vražedný pohled až nám přeběhl mráz po zádech, Hanzovi zaskočilo poslední sousto v ústech. V duchu jsem si představoval tlupu lidí s přigrilovanou pokožkou která kuje pomstu za cikánskou pečení kterou Jirka vyřkl v nevhodný okamžik. Cikánka však dále nevšímavě procházela kolem a my se uklidnili.

Rozhodli jsme se navštívit rýmařovské kino. Bohužel nehrali a tak se loudáme nazpět k hotelu že se půjdeme vyspat na zítra. Cestou jsme však potkali partu kluků a holek se kterými jsme se dali do řeči. Lákali nás na nějakou hru KAMAŠ jejíž pravidla naše bystrá hlavy asi po trojím vysvětlení pochopili a propůjčili jsme svá těla této hře.

Byla to taková schovávaná ve které jsme vynikali s Jirkou majíc zkušenosti z vojny a nikdo nás nenašel.

Hra skončila a my si ještě povídali vtipy až do večerky v 10 hodin. Potom už jen na pokoje ruce na peřinu a spát.

Zapsal Zdeněk

III. etapa Rýmařov-Valašské Meziříčí 96 Km

Přišlo ráno a nás čekala III. etapa letošního putování.

Počasí se nezměnilo, tak že opět pršelo.

Asi v půl sedmé jsme se Zdeňkem vstali a šli na snídani. Když už jsme byli po jídle přišel se na nás podívat Hanz, neobyčejně čilý, vtipný a svěží.

Již podle jeho prvních slov jsme usoudili, že nestrávil noc sám ale podle několikerého poškrábání na různých místech těla to mohla být

bud' blecha nebo nedej bože cikánka. Hanzem prozpěvovaná píseň Cikánko Ty krásná nás v tom jen utvrzovalo. My jsme mu zatarasili vchod do našeho pokojíku protože bychom se museli asi udrbat.

Podali jsme mu škvírou snídani a Hanz kterému to nezkazilo náladu odešel hodovat do svého kamrlíku. Já jsem potom ještě ulehl a spal do 10 hodin. Pak jsme konečně vstali a rozhodli se Zdeňkem že si dáme ještě čaj. Hanz že přijde také. Než se ale ustrojil a připrdelil, tak jsme již byli dávno pryč a po jídle což ho strašně rozlítlo až do nepříčetnosti a začal nám spílat že má už těch našich srandiček plný zuby, že když je nám na obtíž

tak si můžeme jet sami a odešel trucovat na pokoj. My jsme zatím zapakovali a připravili se k odjezdu. Zdeněk se šel podívat do Hanzova

nocležiště o patro výš a ptal se jestli pojede,ale on že ne.Tak jsme sešli dolů a udělali obchůzku po městě.Hanz zatím přestal trucovat,zabalil si a asi o půl jedné jsme vyrazili do dalších kilometrů směr Slovensko.

Nepršelo a tak jsme si řekli,že už asi bude hezky.Bohužel,dojeli jsme do Šumperka a tam už zase chčije.Bože.Zalezli jsme do cukrárny kde jsme utratili asi 40 Kčs.Potom jsme se převlékli do suchého a vyrazili do Olomouce.Co kilometr to můj únik.Jediný kdo odrážel mé ataky byl Zdeněk.Nakonec prý čekal na Hanze a tak jsem rychlostní prémii v Olomouci projel s dvacetiminutovým náskokem.Stále pršelo,ale to nás nemohlo odradit.Dřeli jsme jako koně.

Potom když už všichni nemohli a já se ani pořádně nerozjel,Zdeněk křičí v plné rychlosti že mu padá bandáž z bolavého kolena.Já jsem ho však drsným slovem odbyl což jsem asi neměl dělat.Jedu,jedu a tu kolem mne přefrčí něco děsně špinavého a zabláceného s výrazem mučedníka ve tváři.Zdeněk.Jeho náskok se ihned zvětšil,ale i já jsem přišlápl a zase ho dojel.

Makali jsme takto asi 10 km.Zdenda si myslel že to už nemohu déle vydržet,já si myslel o něm totéž,oba jsme jeli a oba byli na dně.

Ohlídne se,Hanze nikde.Zdeněk se kus vrátil aby zjistil,že Honza již opravdu nemohl a v zoufalství si propíchl galusku aby zmírnil pekelné tempo peletonu.Opravu provádíme v lese kde je opravdu děsná zima.V zoufalství jsem prohodil několik sprostých nadávek a výhrůžek na adresu pána boha.Okamžitě přestalo pršet.

Po opravě galusky vyrážíme dál.Další zastávka byla v Lipníku nad Bečvou kde jsme pozřeli několik kalorií potřebných do dalších kilometrů.

To už mne ale velice bolelo pravé koleno a už jsem jel jenom silou vůle.

Přesto jsem se asi osm kilometrů před cílem etapy ve Valašském Meziříčí rozhodl dát kamarádům lekci z úniků a několikrát jsem rychleji přišlápl.

Hanz ucítiv blízkost cíle začal dřít jako kuň.To mne naštvalo a začal se jim přibližovat a nakonec je i předjel.Zdeněk se chtěl zachytit,ale rychlost byla příliš vysoká.Ještě několikrát se o to pokusil,leč marně.

To ho tak dojalo,že sedl na pangejt a počkal na Hanze.

Jeli jsme kolem fabriky kde to velice páchlo sirovodíkem.Hanz zažertoval že bychom se zde měli někde vyspat.My se nedali zlákat a jeli dál do města.

Tam se nám podařilo nalézt slušnou ubytovnu.Bylo to tam pěkné a poprvé po třech dnech teplá voda.Jaké štěstí,jaké blaho!

Usínám ve stoje.Zdeněk ještě smolí zážitky z předešlé etapy do deníku,Hanz se rochňá ve sprše....dobrou noc.

Zapsal Jirka.

IV. etapa Valašské Meziříčí-Kysucké Nové Město 93 km

Ráno nám se Zdeňkem začalo již před pátou, když nás úmyslně probudil Jirka belhající se ze záchodu jako pirát Silver. Pak jsme ještě asi dvě hodiny pospali, ale pak už nás budí Zdeněk a vstát musíme, protože je to politický pracovník. Zabalili jsme věci, venku promazali kola a jeli se nasnídat do města. Hezká prodavačka se usmívala když jsme si objednali 15 šátečků a šest hrků kakaa.

Jirka se Zdeňkem si dali ještě vlašský salát. Když Jirka snědl celý rohlík najednou za tři vteřiny s komentářem o hladu v lágru prodavačka propukla v smích.

Po cestě Jirka pořád křičel že chce do nemocnice s bolavým kolenem.

Po dlouhém přemlouvání, a ujišťování že mu nohu stejně nedají do sádry jsme jeli dál. Jak začaly první kopečky, celý peleton nařikal bolestí od namožených a prochladlých šlach a kloubů. V Dolní Bečvě jsem se dokonce propracoval na čelo, neboť ozdoba peletonu Jirka zdobí právě chvost.

Hoši konečně uznali můj rad z předchozích etap a Zdeněk mne prohlásil za tátu peletonu. Vždyť jsem se o ně staral jako o své vlastní děti.

Když se však hoši trochu rozjeli, zapoměli na dobré vychování a péči kterou jsem jim až dosud poskytoval Zdeněk pronesl: Ted' už ho nepotřebujem a můžeme ho odkopnout jako tenisák.“

Za Horní Bečvou mne popadla fotoreporterská vášeň a vyfotil jsem si vysokohorskou stračenu-nejprve z 8 m a poněvadž se mi líbila a byla uvázaná osmělil jsem se na dva metry. Byla to však nešťastná láska, protože mi nedala adresu.

Při další jízdě jsme byli příjemně překvapeni tím, že tu nebyly žádné vražedné stoupáky, jen mírné serpentíny, téměř po rovině. Počali jsme si vesele prozpěvovat písně- Okolo Hradce, Kolíne Kolíne apod.

Když jsme dospěli vrcholu stoupání vynořila se okol nás krajina ostrých zalesněných kopců. Stanuli jsme na Česko-Slovenské hranici nebo správně hranice České socialistické a Slovenské socialistické republiky. Ochotný člen veřejné bezpečnosti nám poradil abychom na Radolu nejeli přes Žilinu, ale vzali to po okresce na Čadcu.

Pak se tu ještě fotíme pro rodinná alba, aby až po letech vnoučata viděla, že dědeček byl až na Slovensku.

Po odbočení na Čadcu jsme projížděli malými vesničkami kde byla z velké části pouze dřevěná stavení. V Čadci v prvním větším městě. na Slovenské straně jsme se začali poptávat po v Čechách úzkoprofilovém zboží zvaném galuska. Také jsme nepochodili. Zato kolo k žebříňáku zde bylo v sortimentu každého koloniálu.

Ujížděli jsme po státovce podél toku Kysuce. Když jsme uviděli

informační ceduli Radola 3 km rozpoutal se mezi peletonem a mnou litý boj o vítězství v etapě. Předjel jsem celkem rychle a bez problémů politruka což v dohledné době jistě poškodí můj posudek, rodinných příslušníků včetně. Předjetí Jirky mi také nedalo velkou práci.

Když už jsem měl dostatečný náskok, usnul jsem na vavřínech a vítězství bylo fuč. Na křižovatce silnic na Žilinu, Kysucké n Mesto a Radolu jsme netrpělivě vyhlíželi mladá děvčata abychom se mohli optat na paní Kormanovou se kterou se Zdeněk seznámil ve vlaku když se před časem vracel z orientačního závodu v Košicích.

Od dívek jsme mimo milých úsměvů žádné informace nedostali, ale asi po půlhodinovém pátrání se nám podařilo doptat se na ní.

Místo staré paní nás u stavení přivítaly dvě mladé simpatické dívky. Starší, vyspělejší říkala že starká je na poli, mladší sestra pro ní běžela. Z vedlejšího domku přišla další dívka která se Zdeňkem znala také z vlaku.

Za nedlouho se otevřela vrátka a vstoupila menší, asi šedesátiletá paní a s nataženýma rukama ke Zdeňkovi zvolala: "Vítaj synček moj"

A pak to začalo. Byla to velice hovorná žena, pořád vyprávěla jaké to bylo na motyčkových lázních v Čechách-to je okopávání řepy.

Zavedla nás do prostě zařízeného domu. Seděli jsme v nevelké místnosti, kam se nahrnulo i několik sousedů z dětmi. V rušné debatě došlo na to kde pracujeme, čím se učíme a pod. Byli velice překvapeni že je nám dohromady 63 let-hádali každému 16-17. Pak nám paní s úplnou samozřejmostí přinesla jídlo. Dlouhé uzené klobásy s hořčicí, slaninu, chléb a slabé černé kafe. Když jsem se chtěl po klobáskách pustit do slaniny, Jirka velitel procedil skrze zuby.: "Nejmíň jezdi, nejvíc žere" Přesl mne proto chuť na celý půlkilový kus a dělal jsem že jen ochutnávám.

Potom jsme si asi hodinu povídali. Tam jsou většinou všichni katolíci a tak jsme se dozvěděli věci i z tohoto soudku i jak to bylo třeba s panenkou Marií když v podstatě nebyla pana a podobné věci. Poznali jsme podle toho jak se k nám chovala že je to moudrá a upřímná žena. Ty dvě dívky, mladší dvanáctiletá Zuzka a starší čtrnáctiletá Iveta jsou její vnučky které matka opustila a ona je svým mužem od mládí vychovává.

Navečer jsme šli se čtyřmi děvčaty-Ivetou, Zuzkou, sedmnáctiletou Helenou a s její o dva roky starší sestrou Tonkou dolů do města kde byla střelnice a podobné zvrhlosti. Jako třeba řetízák. Zvrhlosti proto, že jsme se nechali dívkami zlákat na tento pekelný kolotoč a po absolvování dvou jízd, jsme vrhali na okolní točící se svět opilecké pohledy a já málem vrhl i večeri. Jirka nezapomněl podotknout, že co by se mnou teprve udělala ta slanina. Večer jsme šli ještě posedět s Helenou a Tonkou do jedné restaurace. Obě

dívky poměrně dost kouřily, přesto nám byly vcelku sympatické. Ptaly se nás co si dáme. My hoši neznalí tohoto způsobu zábavy jsme vykoktali podobnou otázku. Tonka, že si dá francouzskou kávu. Protože Zdeněk seděl naproti a nechtěl zůstat pozadu, objednal si ji také. Když jim byla káva přinesena, Zdeněk se ostýchavě zeptal proti sedící dívky, zda je lepší sníst nejprve tu šlehačku navrchu. Ona s úsměvem přikývla. Tento úsměv byl rozhodující. Zdeněk zamilovaně hleděl na Tonku, pojídal šlehačku a do nastalého ticha pronesl: „Miluji vše co je sladké a nenávidím vše co dělá život hořkým“ a hrdý na tento výrok začal popíjet hořkou kávu kterou si šlehačkou ani trochu neosladil. Helena zatím objednala Mirindu. Nechtěli jsme s Jirkou zůstat pozadu, a že si ji dáme také. Seděli jsme s americkým výrazem proti ní a čekali na tento nápoj s příznačnou samozřejmostí. Aby řeč nestála tak Jirka ke mně promluvil tak aby ho všichni slyšeli: „To je výborný alkohol Hanzi, to ti bude chutnat! Přikývl jsem se samozřejmostí mi vlastní a tajně jsem doufal, že to bude šestihvězdičkový koňak ozdobený na vrchu plovoucími rumovými pralinkami. Konečně to číšník přinesl. Tři lahve podobné svým tvarem cocacole. Jirka velice a obratně a rychle, avšak tak aby zachoval bonton nalil Helence a sobě šumivý nápoj, na mne jako by zapomněl. S dychtivostí a lačností vypil první skleničku. Z křečovitě staženého obličeje abstinenta Jirky jsem vyčetl, že to bude nějaká slovenská whisky ve skotské licenci. V té chvíli pronesl jediné slovo. Chito! Z neznalosti jsem nevěděl co mám chytit a proto jsem se tvářil že nic neslyším a s neuvěřitelnou zvědavostí jsem se napil tohoto nápoje lásky. Již při prvním doušku jsem však dospěl k závažného poznatku: Kdyby takto chutnala láska, je lepší zůstat starým mládencem.

Mirinda je totiž obdoba našeho chita. Nejprve jsem měl v ústech takovou divnou chuť které se nedala žádná přirovnat. Bylo to něco mezi benzínem a šťávou z ananasu. Poslední pocit který nenechával nikoho na pochybách o drastičnosti tohoto nápoje byla jeho pelyňková hořkost. Jirka se vzchopil a s neobyčejnou upřímností prohlásil, že je to odporné. Já jsem se však chopil vesla, mile se usmál na Helenku řkouce: „Zbožňuji tento nápoj!“ Do našeho dočasného domova jsme se dostali až v 10 hodin večer. Spali jsme tři na jedné manželské posteli, Jirka uprostřed, protože je zimomřivý. Budíček v 7,30. K snídání nám byl servírován čaj a chleba opečený ve vajíčkovém žloutku. Tradičně jsem se přežral. Po deváté hodině již stojíme na autobusové zastávce odkud jezdí každých 20 minut bus do Žiliny. Bylo krásné počasí a teplo. Žilina se nám velice líbila architekturou i pěší zónou na náměstí. Koupili jsme si zde erární bílá trička a několik pohledů. Jirka velitel začal něco o hladu a o jídle i když věděl že bych asi pukl. Šli jsme ale vyhledat nějakou restauraci aby Jirka nestrádal. Pokladník Zdeněk ve snaze

ušetřit nějaké peníze prohledával nenápadně odpadkový koš. Nalezli jsme hospodu a byli příjemně překvapeni když nás přišla obsloužit Tonka která tu dělala servírku.Byla to restaurace Luník. Asi o půl druhé jsme se zase vrátili do Radole a dali se do oprav a údržby kol.Paní domu nás vyzvala abychom šli poobědvat,ale my jsme museli chtít nechtít odmítnout.Přesto nám holky přinesli po půl hodině na dvůr brynzové halušky.Se Zdeňkem jsme se chtěli podívat na kopec Ostrý..Takových zde bylo v okolí velké množství,ale bylo nám to Jirkou i děvčaty rozmluveno.Šli jsme proto znovu na pouť ke kolotočům. Hochy zlákala střelnice.Vstoupila jim však příliš brzy sláva z vojenských let do hlavy.Zdeněk se před smějícími děvčaty netrefil ani jednou a s rutinou profesionála prohlížel hlaveň a říkal,že spoušť jde oproti těžkému kulometu příliš těžce.Když jsem přišel na řadu já,uvítalo mne 5 broků.Když jsem to před tím okoukal od kamarádů,zručně jsem nabíl. První ránu jsem dal zkušební téněř do vzduchu.Při druhé jsem přihmouřil levé oko a jako slepý stařec namířil na mlhavé růže.Můj styl byl antistřelecký,neboť dech jsem zadržoval až po výstřelu což se vyplatilo neboť jsem růži trefil přesně doprostřed špejhle.Byl jsem velice šťastný i když jsem si nebyl jistý zda to byla ta na kterou jsem mířil.Jelikož střelnici obsluhovala mladá hezká slečna nechtěl jsem ji živnost zruinovat, nechal jsem zbylé broky závistí bledým kamarádům. Den jsme zakončili i s děvčaty na filmu Kid a spol.

Domů jsme se vrátili až okolo půl jedenácté.Staří už spali a tak jsme tušili že holky dostanou pořádně vyhubováno.S určitým pocitem viny že v tom máme prsty,j jsme chtěli spát pod širákem.Hoši se pak ale rozhodli,že v tichosti zalezou do postele,protože domek nezamykají. Já jsem si rozbalil igelit a spacák a lehl si na tvrdou,udusanou hlínu ve stodůlce u domu,i proto,že jsem se chtěl ráno vzbudit dříve abych se včas připravil na cestu a kluci na mne nemuseli čekat. Ráno mne probudil starký a říkal velice mírně,abych si šel lehnout domů do tepla.Když jsem si vše zbalil přišla do stodoly paní a se slzami v očích si vyčítala,že nás nechala spát tři v jedné posteli,že mají i na půdě peřiny. Když jsem ji uklidnil,že to není kvůli tomu odešla a zanedlouho mi přinesla černou kávu s rumem se slovy:“Janko,to ťa rozohřeje“

Hanz

V. etapa Radola-Tatranská Štrba 130 km

Paní nám připravila dobrou snídani-chleba s máslem, tradiční černou kávu, sádlo se škvarkama a voňavý med který koupila od známé z Mad'arska a je z akátových květů. Když jsme se najedli začala opět hodinová debata a plánovaný odjezd se z osmé přesunul na devátou. Když jsme se konečně dostali na dvůr, udělali jsme ještě několik snímků s děvčaty a pak už jen poděkování za krásné dva dny a pohostinnost domu. Dojemné rozloučení a pak už jen nasednout, naposledy zamávat... sbohem Radolo, před námi Tatry.

K naší radosti se ukázal být hezký slunný den a tak jsme jeli s optimistickou náladou i když v Jirkově koleni a Zdeňkových achylovkách zlověstně vrzalo.

Asi 30 km za Žilinou se dostáváme do krásného prostředí podél toku Váhu. Hned nad silnicí se zvedá skalnatý masiv na kterém je vidět zřícenina hradu. Zdeňk zastavil, že bychom se s ním mohli vyfotit, nejen na památku, ale i pro srovnání s námi. Jirka zabraný do silnice a zahleděný do svých problémů si nevšiml tohoto krásného hradu a když se mu Zdeňk zmínil o zřícenině, vzal to na sebe a ve snaze dokázat opak bojoval dál se silnicí jako neškodný červík v zobáku ptáka ohniváka.

Jeli jsme potom se Zdeňkem asi 20 minut sami, nikým a ničím nehnáni dopoujíce se krásnou krajinou a přírodou okolo silnice.

V jedné vesnici na nás Jirka počkal a sundal si i triko aby nebyl jediným bělochem mezi námi hochy s kakaovou a jinou pletí.

Při neustálé shánce po galuskách jsme chtěli se Zdeňkem odbočit na Martin. Jirka však dělal jako že neslyší a jel dál. Odbočili jsme proto sami, byla to zájízďka asi dva km. Na okraji města byl moderní obchodní dům kde se mimo potravin nechaly zakoupit i věci na kolo.

Prodavač tvrdil, že jsou zásobeni přímo výrobcem a že galusky hned tak nebudou. Povzbudil nás tím, že prý dále na východ ani nevědí co to galuska je.

Jirka čekal v první vesnici. Politruk ho vyplísnil a po krátkém disciplinárním řízení mu byla udělena pouze ústní důtka, protože papír ani tužka nebyly v té chvíli k nalezení.

Rozhodli jsme se, že při první nejbližší příležitosti poobědváme.

Avšak, Jirka že nemá hlad, že se již celkem solidně najedl.

Konečně jsme pochopili

nevraživé pohledy místních občanů stojících dlouhou frontu u zcela vyžraného krámků jako hladový zástup v Biafře. Sedli jsme znovu na kola a rychle šlapali do pedálů. V jedné vesnici před

Ružonberokom jsme něco málo snědli a potom jsme šli s Jirkou do místní krčmy doplnit kofolu do lahví. Zdeněk přešlapoval venku, že pojedeme napřed neboť má nějaké politické jednání ohledně tlustého střeva. Zpočátku jsme byli s Jirkou zmateni, ale pak jsme s Jirkou usoudili, že půjde asi o velkou stranu, a když pak vyběhl Zdenda z lesa jako srnka usoudili jsme, že se mu pro tuto stranu podařilo něco udělat. Cestou jsme dojeli partu kluků na koloběžkách. Byli z Gotvaldova a dnes chtěli dojet na Štrbské Pleso. Pokecali jsme za jízdy a vzájemně si popřáli šťastnou cestu. Z menšího klidu vjíždíme do Liptovského Mikuláše. V prodejně lahůdek jsme si dali po třech šátečcích kakavu a limonáďe. Pak se rozcházíme po obchodech. Kluci shánějí galusky, Zdeněk nějaký fluidmejkap místo francovky, já navštívil prodejnu fotokina, kde mne obsloužila mladá slečna a tak jsem koupil hned dva kinofilmy do foťáku z erární pokladny.

Další zastávku jsme provedli až v obci Východná. Zde jsme mimo hospody navštívili i místní skanzen kde byly různé dřevěné sochy a parket na kterém se každoročně konají lidové slavnosti. Vyfotili jsme se s jedním takovým dřevem abychom si tak připoměli mladá léta trávená ve školách pomocných.

V podvečer jsme vjížděli do Važce který nám měl být dnešním domovem. Nejprve byla navštívena ubytovna, ale bylo plno. Zdeněk proto navrhl, že budeme spát pod širákem, protože bylo hezky. Vyjeli jsme nad vesnici, s tím, že se vyspíme na louce ve stráni poseté vonnými bylinami, ale i provoněné husím trusem. Jirka ale neustále kňučel, že by raději někam do hotelu, nebo alespoň do seníku, že se nechce mezi těma hovnama stratit. Nakonec, aby nás donutil k dalšímu hledání střechy nad hlavou si vymyslel že z nevinných mráčku seskupujících se nad západním horizontem kde sídlí zlý kapitalista bude určitě pršet.

Sjeli jsme proto znovu do vesnice. V obci byly dva kostely. Katolický a protestanský. Zdeněk navrhl přespat u jednoho z nich. Mně napadlo že bychom mohli pobesedovat s místním farárem při sklence mešního vína, protože pořádný alkohol v hostinci zadarmo nenajdeš. Zdejší omladina které bylo požehnaně nevyhlížela právě přívětivě. Politrak Zdeněk nás v krátkosti seznámil s podobnou situací v Irsku a tak byl i tento návrh zavržen. Zkusili jsme ještě možnost vyspat se ve škole, ale ředitel nebyl raději doma. Vyrazili jsme proto za popudu Jirky dál na Tatranskou Štrbu. Asi tři kilometry za vesnicí jsme viděli v polích vábně vyhlížející seníky. Snažili jsme se Jirku zastavit, ale on myslel jen na přepychově vybavený hotel na Štrbském Plese. Nebylo však pomoci ani zde, protože to tam byla jen samá rekreace ROH. Vrátili jsme se proto opět do Važce a vyžrali zde celou hospodu protože tam měli k jídlu pouze dvoje sušenky značky Sparta které měly i po sestupu oddílu do II. ligy stále stejnou cenu. Pivi

kterým jsme tento desert zapíjeli bylo nechutně teplé a tak jsme vyjeli na druhý konec vesnice k Važecké jeskyni kde byla hospoda i noclehárna. Ta však byla také obsazena. V hospodě jsme však dostali výbornou pečení ,něco jako cikánská,ale jmenovalo se to jinak,protože to tu byl samý cikán. V půl deváté jsme se vydali na cestu kterou nám před tím poradila jedna dívka.A sice že nad státovkou po polní cestě dojdeme ke stodole ve které je určitě seno.Když jsme konečně nad silnicí narazili na polní cestu byly učiněny kroky do tmy v délce asi jednoho km,seník jsme však nenašli. Ujížděli jsme proto dva km za vesnici,potom přes 100m lán obilí a dvoje koleje.Pak už nás čekalo pouze nepatrné políčko které jsme s přednesem básně:“Velké širé rodné lány“ překonali celkem snadno.

Naše stodůlka stála na mokřině asi 100 m od Štrbského potoka.

Já a Zdeněk jsme se šli umyt a vykonat potřebu,zcela vyčerpaný Jirka navíc rozezlen nad ubytováním že bude hlídat.Nás s Hanzem popadla skautsko-tábornická vášeň a s obrovským nadšením se nám podařilo zapálit oheň,který byl i prevencí před dotěrnými komáry.Zazněly písně.

Náhodný chodec po státní silnici E16 se mohl podívat jak ty žáby dnes krásně kvákají.Lákali jsme Jirku aby si šel taky prohřát kosti a zapět nějakou národní či Slovenskou píseň.Jirka však už chrápal a to tak hlučně že jsem neměl ani v úmyslu spát uvnitř a rozložil jsem si své lože u ohně. S ubývajícími plameny však přicházeli komáři, zima a mračící se nebe také nevěstilo nic dobrého.Proto jsem se i já přehoupl přes ohradu seníku,ustlal si a usnul.

Hanz

Poslední VI. Etapa z pod Tater do Koberov 700 km

Den nám začal opět nebývale brzo a to už v pět hodin.

Probudila mne bouřka.Blesk,blesk hrom !Mlátilo těsně kolem našeho seníku uprostřed louky.Procítl jsem a první koho jsem spatřil byl Hanz který v pokleku a s rukama sepjatýma předříkaval nějakou modlitbu.Hanz se mylně domníval,že modlitbami zažene nepřízeň počasí než drsným slovem na adresu božího vedení.a tak jsem musel Pánu Bohu vynadat sám.ale tentokrát nepomohly ani tiché Hanzovi prosby provázené slzami v očích ,ani moje nadávky.PolitrukZdeněk ještě naznačil,že v Sovětském Svazu již znají metody jak počasí poručit, což se nesetkalo s žádným ohlasem,neboť nám to tu bylo hovo platný. Zanedlouho se silně rozpršelo.Střecha chýše nás chránila zatím vcelku bezpečně,ale už po půl hodině nebylo decimetru čtverečního kam by nepršelo.Marně jsme se schovávali do spacáků,ale i ty neodolaly a provlhly též.Asi v 9 hodin nás v té zřícenině namohlo nic udržet a hlavně

proto že nás trápil opět hlad, vyrazili jsme ven do nepřízně počasí. Cesta od boudy na státočku byla doslova utrpením. Těch 400 m na kterých jsme museli překonat louku která se stala močálem, 200 m obilí s plevelem byly prostě hrozné. Státočka byla 10 cm hlubokou řekou po které jsme nedbajíc ničeho vyrazili rychlostí kánoe stržené proudem k Važci. Byli jsme naskrz promoklí a suchého na sebe jsme již také nic neměli. Také naše prázdné žaludky ne a ne si dát pauzu. V prodejně potravin kam jsme vtrhli jako hastrmani jsme způsobili nemalý rozruch který přešel v smích domorodců i prodávající obsluhy. Regály s jídlem však lzely prázdnotou, chleba a rohlíky dosud nedovezli, ačkoli již bylo po 10 hodině. Koupili jsme alespoň nějaké sušenky a jogurt. Když jsme odcházeli z prodejny přivezli pečivo a chleba. Dokoupili jsme tedy ještě patnáct rohlíků a litr slivovice. Potom jsme se vydali do místní putiky kde vydávaly obědy od 12 hodin. V klidu jsme zde snědli každý 5 rohlíků a dva jogurty. Když konečně dorazil vrchní objednali jsme si jídlo slovy: "Chceme dobře levně a hodně jíst!" Vrchní se na nás zle podíval a odklusal pro jídelní lístek na kterém byl bohatý výběr ze dvou jídel-oboje s rýží. Tož tedy. Když jsme vše zkonsumovali Hanz povídá že ho bolí zuby a že si dá ještě čaj s rumem. My jsme měli také bolesti a dali si totéž, přičemž jsme zkonsumovali a zapíjeli sušenky ze železných zásob. To v nás již ale zrálo rozhodnutí, že se vrátíme domů vlakem a to hned. S touto myšlenkou jsem přišel já. Zdeněk politruk mi to hled rozmlouval a velel: Kupředu urááá! V duchu mi však dával za pravdu, protože na trosku Hanze byl žalostný pohled. Byl z nás sice nejzdravější, ale duševně byl našim tempem a dřením na špici peletonu zcela zdrcen. Po tomto rozhodnutí jsme vyrazili k nádraží. Tam jsme dojeli ve velice dobré náladě povzbuzeni alkoholem s vidinou blížícího se domova jsme si z dojetím prozpěvovali v téměř pochodovém rytmu "Kde domov můj. Hanzovi který je měkké povahy vstupovaly až slzy do očí. Vlak měl asi půl hodiny spoždění, a lidé říkali že máme štěstí, neboť je zde běžné že to bývá i více jak dvě hodiny. Do vlaku jsme nasedli s radostí a pocitem bezpečí i pohody. Načali jsme flašku slivovice, ale pití jaksi vázlo. Cesta celkem ubíhala a počasí se měnilo na každém kilometru. Chlapci si notovali v tom, že pokud se počasí umoudří úplně, bylo by dobré pokračovat ze Žiliny na bicyklech jihozápadním směrem přes Moravu domů. Já však byl zásadně proti tomu. V Žilině však opět lilo a já poprvé děkoval bohu, že to tak zařídil. Nejbližší spoj do Čech jel až asi za 5 hodin. Napsali jsme každý několik pohledů z Vysokých Tater, uskutečnili noční prohlídku Žiliny a znovu na nádraží. Když kýžený vlak přijel, lítali jsme od vagonu k vagonu a sháněli místo. Vlak byl tak plný, že když jsme otevřeli dveře u vagonu vypadli dva cestující. Tak jsme skončili opět v nádražní hale a čekali na další spoj. Hanz psal deník, a my se Zdeněkem jsme se

rozhodli, že se omejeme na místním hajzlu/doslova/Přijdem tam a saháme již po kohoutku a tu se ozval drsný, záchodovými výpary a splašky zničený hlas staré hajzlbáby "Dajte korunu, inakše zmiznitě, tuna něje žádněj umyvárni, tu nemáte čo hledat!" "Takto na nás zakvílela a hrozbu podložila hrozivě vyceněnými třemi zuby které měla. Raději jsme proto odešli, ale z hygienických důvodů jsme se opláchli v kaluži před nádražím. Čekání bylo dlouhé a tak jsme upíjeli slivovici a zajídali jí sušenkami. Asi tři minuty před zavřením nádražního bufetu jsme prožrali poslední erár. Seděli jsme na zemi před jízdním řádem, lidé nás okukovali, ideální příležitost k žebrotě - byl to ale jen takový nápad a pokus zda to funguje, ale těch 13,50 Kčs které jsme našli v čepici před naším ležením nás utvrdilo, že i na Slovensku žijí hodní a soucitní lidé. Konečně o půl noci je tu vlak a my nasedáme, ale jen na chodbičku kde jsme si lokty vybojovali kousek místa. Tam jsme si i lehli, dokonce i chvíli spali. Když jsme procitli, trápila nás žízeň na slivovici, a tak jsme si parkrát lokli na optimizmus. Nálada se pozvedla, ale bohužel i moje síla, protože jsem nechtě přetrhl stahovací lanko u okna. Než jsme to spravili, začalo pomalu svítat. Lidé pospíchající na nutnou potřebu a opět ve spěchu se vracející z bázně o místo po nás ledovým klidem šlapali, ale nám nevadilo. Vzpružení se dostavilo asi po čtyřech hodinách cesty, kdy nás oslovil

celkem civilizovaně vyhlížející cikán. Představil se jako Béla Kovačony. Celkem jsme si ho naklonili vybídkou aby dopil zbytek slivovice které bylo na dně asi 3 dcl. Béla to vyzunk na ex a říká: "Chalani, takej to vody možem vypit' aj try litre a nič mi nebudě, to u nás na juhu v Preselanoch nad Iplom takúto pijú děsat' ročný chalani!"

Potom jsme se dozvěděli že byl se ženou u rodičů a domu si veze tuny marihuľi. Taky nám jich několik nechal na ochutnání, ale byly celkem oťapkané a tak jsem tuto lahůdku nechal kamarádům. Pozval nás též na podzim k nim dolů na jih abychom se pozreli aké voloviny chlapi robí keď sa napijú.

To ho už ale volala manželka o které nám též básnil a my si mysleli že jde o nějakou sexbombu typu Rachel Vellová. Jaké ale bylo naše rozčarování když jsme ji potom uviděli. Strhaná matka sedmi dětí, co noha to křečová žila, obličej pod'obaný od neštovic. Ještě že vystupovali. Sami jsme dlouho necestovali. V Lipníku nad Bečvou nastoupila rodina s asi 17 cti letou dcerou. Béla nám nechal místenky, ale my je nechali rodičům té dívky se kterou jsme vedli na chodbičce hovor. Zdeněk jakož to nejlepší diplomat postupně získával informace

jako např to,že se jmenuje Irena a cestuje d Němec.Hanz si poznamenal adresu se slovy:Bude se mi hodit!“a šibalsky mu zablýskalo v očích. Dobře jsme se pobavili a tak jsme se ani nenadáli že přišla přestupní stanice Pardubice.Ještě než jsme tam dorazili bylo dohodnuto,že hoši zajistí pěkné místo ve vlaku a já navštívím příbuzenstvo. Dostal jsem se šťastně tam a zpět a hledám kupé I.třídy,ale chlapci tam nebyli.Nebyli ani tam ,ani ve II.Kráčím tedy k poslednímu vagonu, a tam se hoši tísní na chodbičce,mají na okolí zamračené obličejy plné nenávisti k bližnému.Sedl jsem si k nim a sdílel tuto výbornou náladu.Hanz mi navíc sežral celou výslužku od babičky a to byl opravdu vrchol této nevlídné atmosféry která zde vládla.Zdeněk navíc strašil malé děti tunelem a tak to utíkalo až do Turnova. Naložili jsme špinavý bordel na kola a vyrazili k domovům. Na křižovatce která byla srazem na počátku SEXPEDICE jsme slezli z kol,srdečně jsme se objali a provolali 3 x hurá nedokončenému výletu.Pak jsme opět nasedli na kola ,naposledy si zamávali kapesníčky a to byl opravdu konec našeho putování na Slovensko.

Jirka